

καὶ ἔθρεψεν ἡ ἔνδεια, πόσα ὑπέστησαν ὅπως χαραχθῶσιν ἐν τῇ τρυφερῇ μορφῇ των αἱ γραμμαὶ τῆς μερίμνης, ἐν τῇ ἀπλοικῇ καρδίᾳ των τὰ ἴχνη τῆς θλίψεως, καὶ ἐν τῷ βρεφικῷ πνεύματι των αἱ τομαὶ τῆς τέχνης! Καὶ τίς εἶδε πόσα ἔχουσι νὰ ὑποστῶσιν εἰσέτι τὰ οἰκτρὰ ταῦτα πλάσματα ὧν ὁ βίος εἶναι πόλεμος μετ' ἑαυτὸν τὸν ἄρτον, καὶ νίκην τὸν θάνατον! . . . ὦ Ἀλφρέδε! ὦ Μυσσέ! Τελευταίη Βοημὲ τοῦ Σηκουάνα ἔχεις δίκαιον . . .

L' homme est unapprenti. La misère est son maître! . . .

Ὀλίγον περαιτέρω παρατηρεῖται μία τριάς, ἣν ἡ δυστυχία καθίστησιν ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον. Εἰς νέος, ἢ μάλλον μείραξ, πελιδνός, ὀστεώδης, ἀσθμαίνων, καὶ ἐν τούτοις πιέζων τὸ ἀσθενὲς στήθος του ὅπως παραγάγῃ ἄσμα! Ἄλλ' εἶναι ἄσμα ἐκεῖνο; Ὁχι, εἶναι στεναγμός, εἶναι ῥόγχος, εἶναι ἔκπνοή! Ὁχι! Δὲν ψάλλει, στηθοσκοπεῖ ἑαυτὸν ἐνώπιον τῆς εὐθύμου καὶ ἀδιαφόρου κοινωρίας καὶ φαίνεται ὡς ἐὰν τῇ λέγῃ:

— Στῆθι! Δὲν προσέχεις εἰς τὴν ὠχρότητά μου, δὲν ἔννοεῖς τὸν μαρασμόν μου, δὲν βλέπεις τὴν ἀγωνίαν μου, δὲν διακρίνεις τὰς ἀλγηδόνας μου, πάντα ταῦτα δὲν δύνασαι ἴσως νὰ διαγνώσῃς, διότι δὲν εἶσαι ἰατρός, δὲν εἶσαι ψυχολόγος, δὲν εἶσαι φιλόσοφος, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ρογχώδης τρέμουσα καὶ ἀσθενὴς φωνή μου, εἶναι μαρτύριον καταληπτῶν τοῦ καταβρωτικῆς πάθους μου. . . Πλὴν ἐὰν πάντα ταῦτα τὰ ἔννοεῖς, ἀλλὰ τὰ παραβλέπεις διότι δὲν εἶναι ἐργασία, καὶ δὲν ἀμείβεις εἰμὴ τὴν ἐργασίαν, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡ σπαρακτικὴ, ἡ διακεκομμένη, ἡ ἐκλείπουσα φωνή μου, ἥτις ἐὰν ὡς μκρτύριον τοῦ πάθους μου δὲν ἐπισύρῃ τὸ ἔλεός σου, ὡς προκαλέσῃ τούλάχιστον τὴν ἀμοιβὴν σου ὡς ἐργασίαν, ὡς ἄσμα, διότι ἐπὶ τέλους εἶναι ἄσμα κύκνειον, καὶ ἀφ' οὗ τρέφεις τοὺς κύκνους εἰς πολυτελεῖς δεξαμενάς, δὸς καὶ εἰς ἐμὲ ἐν τεμάχιον ἄρτου, διὰ νὰ τὸ καταβροχθίσω ὑπὸ τὸ εὐτελὲς καὶ νοσηρὸν στέγασμά μου! . . .

(Ἀκολουθεῖ)

Timeson.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΛΕΠΤΟΥΣΑΙ

Αἱ ἥρωίδες τῶν ἐπανοφωρίων τὰς ὁποίας ἐν δειλινὸν συνέλαβεν ἡ κλεπτοπαγίς τοῦ Κωστοπούλου, αἱ θρέψασαι ἐπὶ τίνας ἡμέρας καὶ τὰς ἐφημερίδας καὶ ταῖς κουβένταις καὶ τὰς εὐφυολογίας μας καὶ ποικίλασαι τὴν μονότονον σχολαστικότητα τῶν Ἀστυνομικῶν δελτιῶν ἐδικάζοντο χθὲς περὶ τὴν δεκάτην ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ.

Αἱ κατηγορούμεναι ἦσαν τρεῖς ἀδελφαὶ Ἀθηναῖαι, μετ' ὅσπῃ των, καὶ τὰ ἐπαγγέλματά των.

Ἡ πρεσβυτέρα Πετρούλα Μωραΐτου μαῖα ἀποκρούουσα φυσιογνωμία· ἀλλ' οὐχ' ἦτον σκληρῶς πληγεῖσα ὑπὸ τῆς σκληρότητος, οὐχὶ τοῦ σακμίου τῆς κατηγορουμένης, ὅπου ἐκάθησεν, ἀλλ' ἐνὸς μάρτυρος, ὅστις ὁμιλῶν περὶ αὐτῆς, τὴν ἀπεκάλει γραῖαν. Ἡ δευτέρα Κλεοπάτρα Σταματοπούλου, ὡς εἰκοσιν ἐτῶν, μελαγχροινὴ, μελανοβλέφαρος, νοστιμούλα, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένη, καὶ ἐπιδεικνύουσα δύο πόδας, θαυμασιῶς μικρο-

γλύπτους· τὴν ἐννοῶ, διὰ τὴν κατηγορεῖται ὅτι ἐκλεπτεν ἐπανοφῶρια· εἶχε πεποιθήσιν ὅτι, ἂν ἀνεκαλύπτετο, θὰ τὴν ἐσώζαν τὰ πόδια της.

Ἡ τρίτη, Σταματίνα Σταματολοπούλου, ἦτο ἀπούσα. Ἄπας ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῶν ὁδῶν Ἐρμού καὶ Αἰόλου ἦτο συνηγμένος ἐκεῖ. Τὰ πτωχὰ ἐπανοφῶρια ἐσπαρταροῦσαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τοῦ ἄλλου τὰ χεῖρια πρὸ τῆς ἔδρας τῶν δικαστῶν.

Ἐξητάσθησαν δέκα μάρτυρες, οἱ ἐξ τῆς κατηγορίας. Ὅλοι ἔμποροι, ἐκτὸς τοῦ Κοσκινᾶ, δικηγόρου, τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ μιᾶς γυναικός. Ἡ μάλλον ἐνδιαφέρουσα, ἢ κάλλιον ἢ μόνη ἐνδιαφέρουσα μαρτυρία, ἦτον ἡ τοῦ Λάππα, ὑπαλλήλου τοῦ καταστήματος τοῦ Κωστοπούλου, τοῦ ἀνακαλύψαντος καὶ κατασχόντος εἰς τὰς χεῖράς των τὰ κλοπιμαῖα. Ὁ μάρτυς ἀφηγεῖται τὰ τῆς κλοπῆς.

Ἦλθον, ἐζήτησαν νὰ ἀγοράσουν ὀμβρέλλας. Εἶχον ἔλθει καὶ ἄλλοτε, ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὰ ἐπανοφῶρια, χωρὶς νὰ ἀγοράσουν τίποτε. Ἐκ τούτου τὰς ὑποψιάζετο. Εἶχον διακρίσει ἀκριβέστατα τὰ μέλη των· ἡ Κλεοπάτρα ἐπαξάρρευε τὴν ὀμπρέλλαν, ἡ Σταματίνα ἤρπαζε τὸ ἐπανοφῶριον, ἡ τρίτη κατελαμβάνετο ἀπὸ κόψιμον, καὶ ἐζήτηε ἄμαζαν νὰ φύγῃσιν. Ὁ ὑπάλληλος πειράζεται νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἀντίληψιν τῆς κλοπῆς μετ' ἑαυτὴν πρὸς τὴν γυναῖκα φιλοφροσύνῃν, καὶ λέγει πρὸς αὐτὰς ὅτι ἐπῆραν ἕνα ἐπανοφῶριον κατὰ λάθος, ἐκεῖναι ὑβρίζουσιν, ὁ ὑπάλληλος τότε ἀφίνει τὰς χεῖράς του ν' ἀποκριθῶσιν ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀντὶ ἐνός, τεσσάρων ἐπανοφωρίων τελοῦνται τὰ ἀποκαλυπτῆρια.

Οἱ ἄλλοι μάρτυρες ἦσαν οἱ ἔμποροι παρακειμένων ἐκεῖ καταστημάτων, οἱ σπεύσαντες, ἐνῶ ἐτελεῖτο ἡ σκηνή, ὁ κ. Κατελοῦζος ἀναγνωρίσας ἐν ἐπανοφῶριόν του, Τράκας, Πατσιφᾶς, Γαβαλάς, ἐναγωνίως καταγινόμενοι εἰς ἀναγνωρίσεις ἐπανοφωρίων.

Δυστυχῶς, μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, περαιωθεῖσης ἐρήμην τῆς δίκης, δὲν νῦν τυχήσαμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν δύναμιν τῆς γυναικείας γλώσσης, ἐν τοιαύτῃ μάλιστα θέσει, καὶ τὴν δικανικὴν δεινότητα τῶν συνηγῶν κ. Πονηροπούλου καὶ Βαλασσοπούλου, καὶ τοῦ πρυτανεύοντος Λεβίδου. Μνημονεύω μόνον λεπτὴν τινα ἐρώτησιν τοῦ κ. Βαλασσοπούλου, νομίζω, πρὸς ἕνα τῶν μαρτύρων:

— Τί εἶπεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κωστοπούλου εἰς τὰς Κυρίας.

«Τί ἔχετε τυλιγμένα ἔς τὸ ἐπανοφῶριον, ἢ τί ἔχετε ἀποκατόν σας;

Καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Κλεοπάτρας, ἀποχωρούσης καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῶν ἀκκισμάτων, ἵνα δικασθῇ ἐρήμην, πρὸς τὸν κ. Λεβίδην:

— Ὁ Κύριος (δεικνύουσα ἕνα τῶν παρισταμένων) μοῦ εἶπε μίαν λέξιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνέχομαι.

Τὸ ὁποῖον δηλοῖ ὅτι ἤθελε νὰ ἀποχωρήσῃ καθ' ὅλους τοὺς κανόνες, σώζουσα τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς σημαίας της.

Μετὰ ξηρὸς καὶ συντόμως λέξεις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον συσκεφθὲν ταχυδακτυλογραφικῶς καταδικάζει ἀμφοτέρας καὶ τὰς τρεῖς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Προέδρου, εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν.

Θουλουλοῦ.